

IZMEĐU ČEKIĆA I NAKOVNJA

U pravu je oduvijek znano da su čast i ugled pravna dobra, koja prate svaki ljudski stvor do smrti i oni su, kao pravna dobra, u svim zakonodavstvima jedinstven objekt sudske zaštite. U filozofsko-psihološkom smislu čast i dostojanstvo su unutrašnji elemenat svakog bića, a ugled je spoljašnji elemenat tog istog bića. U svakodnevnoj praksi ova pravna dobra su predmet napada, do samog sknavljenja, na razne načine i raznim sredstvima. Stari Latini su govorili "*absit iniuria verbo*", što će reći "neka ne bude uvrede zbog riječi". Stari Crnogorci, čiji eho njihovih izreka dosežu do sadašnjih vremena, su govorili "grдне riječi sijeku kao sablja", a Pjesnik je rekao "ubi me prejaka reč" (Branko Miljković).

Kako god, povod ovim redovima je poseban oblik uvrede i klevete, nekadašnjih krivičnih djela, su diskriminatorni akti prema svojim građanima od strane najvišeg zakonodavnog tijela, Skupštine Crne Gore i njenih organa, o čemu postoji i sudska presuda, kojom je taj akt diskriminacije utvrđen, zatim im je izrečena imovinska sankcija i zabranjeno Skupštini da dalje vrši akte diskriminacije.

I nije samo to. U periodu od pune tri godine Zaštitnik ljudskih prava i sloboda ne postupa po pritužbi NVO UPIS-a. Naime, još 2012.godine do jula 2015.godine Zaštitnik nije uopšte postupao u navedenom predmetu, a bio je dužan i po Ustavu i po Zakonu o Zaštitniku ljudskih prava i sloboda. Zašto? Zato što po Zaštitniku ispada da on nije bio u mogućnosti da okonča postupak po podnijetoj pritužbi, jer ne može da utvrdi ko je starješina organa Skupštine Crne Gore????!! Dakle, do kraja jula 2015.godine ne postoji nikakav trag o zakonitom postupanju i elementarnoj namjeri Zaštitnika da predmet okonča na propisan način. Ni po drugoj pritužbi Zaštitnik nije postupao, a koja se odnosila takođe na akt diskriminacije, takođe, od organa Skupštine Crne Gore, i to u njegovom prisustvu, pa je Zaštitnik ponovo prekršio zakon i simulirao navodnu nemoć, koju je sam projektovao, da ponovo ne može da utvrdi ko je starješina organa Skupštine Crne Gore. Opet zašto? Zato što političke kalkulacije i kombinatorika potiskuju u drugi plan i Ustav i zakonske norme, a rezultat je da Zaštitnik krši ljudska prava i slobode na način što ne želi da ih zaštiti od najgrubljih vidova diskriminacije, nego razvija praksu različitog tretmana i postupanja i uvodi selektivnu primjenu propisa i tako stvara građane drugog reda za koje ne važi ustavno načelo o jednakosti građana pred zakonom.

Ovaj slučaj najbolje pokazuje šta znači kad se u jednoj državi, kao što je naša, ne poštuje temeljni stub pravne države, koji se zove **poštovanje propisanog** i koji predstavlja osnovni pravni institut u pravnom sistemu svake iole demokratske i civilizovane države i još i više, koji predstavlja *condicio sine qua non* (uslov bez koga se ne može) svakog pravnog sistema, i to od onih organa koji su neposredno zaduženi za zaštitu ljudskih prava i sloboda. Zbog ovakvog odnosa Zaštitnika prema pritužbama građana njegove eventualne preporuke državnim organima da uklone posledice kršenja ljudskih prava i sloboda nemaju nikakvog značaja, zato što svojim preporukama nije stekao naklonost javnog mjenja u Crnoj Gori, za razliku od jedne Švedske, koja je rodonačelnik ovog državnog organa, a koji je uspostavljen još 1812.godine i čije preporuke uživaju ugled u javnom mjenju Švedske kao da se radi o pravosnažnim sudskim presudama.

I sada nailazimo na jedan pravni apsurd, čija je suština u sledećem: Skupština bira i razrešava Zaštitnika; građani i organizacije pišu pritužbe Zaštitniku na akte diskriminacije izvršene od strane pojedinih državnih organa; Zaštitnik je dužan po zakonu da postupi po pritužbama građana i organizacija i da donese preporuku; Skupština izvrši akt diskriminacije, odnosno njeni predstavnici; Zaštitnik ne postupa po pritužbi u kojoj se navodi akt diskriminacije organa Skupštine; Skupština je dužna da razriješi Zaštitnika kad ovaj ne radi po zakonu.

U čemu je pravni apsurd? U činjenici da Skupština ne razriješava Zaštitnika zato što nije postupio po pritužbi na akte diskriminacije izvršene od strane Skupštine, iako su navedeni akti diskriminacije utvrđeni prvostepenom sudskom presudom. Iz ovoga proizilazi, bez imalo malicioznosti, da je Zaštitnik čekić, da je Skupština nakovanj, a da se građani i organizacije uvijek nalaze između čekića i nakovnja. Kad se nađete između tih "alatki", ne možete izbjeći "batine".

Ruso kaže: "Najjači nije nikad dovoljno jak da uvijek bude gospodar, ako svoju snagu ne pretvori u pravo i pravdu, a poslušnost u dužnost."

UPIS